DESPRE ESENŢA ŞI STRUCTURA APOCALIPSEI

Omenirea a intrat într-o fază de dezvoltare pentru care îi lipsesc noţiunile menite să o explice. Se caută pe bâjbâite noi expresii. Aşa se face că şi cuvântul „apocaliptic" poate fi auzit din ce în ce mai des şi chiar şi ziarele vorbesc despre destine „apocaliptice". Oamenii îl folosesc fără a se gândi prea mult la acest lucru, deoarece îşi închipuie că rezonanţa lui mai intensă ar reda ceva din misterul supradimensional în faţa căruia se simt ei puşi astăzi. Nu sunt mulţi cei care se gândesc la faptul că e vorba de o noţiune biblică. Adică de termenul care, la sfârşitul Noului Testament, denumeşte ultima carte a acestuia: Revelaţia lui Ioan. Oamenilor nu le este nici pe departe clar că acest cuvânt, Apocalipsă, înseamnă „descoperire", smulgerea cortinei din faţa unei lumi care de obicei nu este cunoscută şi nu e luată în considerare, dar care se impune azi tot mai cu forţă, într-un grad care face cu neputinţă ca omul să i se mai sustragă. Prin suprafaţa vieţii, care plesneşte şi se rupe, răzbate ceva din culisele vieţii omeneşti. Ceva despre care în timpul epocilor de aşa-zis „iluminism" oamenii n-au vrut să ştie nimic. Porţile lumii suprasensibile, închise până acum, se deschid. Întreaga formidabilă intensitate a destinelor contemporane provine din faptul că au loc uriaşe descoperiri şi descărcări, doar că ochii oamenilor sunt încă îndreptaţi în altă direcţie. Forţa de hipnoză a modului materialist de gândire, a viziunii materialiste a lumii, mai ţine sufletele în vraja

CUPRINS

Cuvânt înainte 7
Introducere: Despre esenţa şi structura Apocalipsei 11

I. Poarta împlinirii:Fiul omului 27
Primul capitol
II. Epistolele: Treptele omenirii 47
Capitolele al doilea şi al treilea
III. Creaţia lumii şi jertfa Mielului 77
Capitolele al patrulea şi al cincilea
IV. Peceţile: Arhetipuri, imagini, reflectări. 94
Capitolele al şaselea şi al şaptelea
V. Primele trâmbiţe: Vijelia cosmică 121
Capitolele al optulea şi al nouălea
VI. Începutul ultimelor trâmbiţe: Omenirea în faţa pragului 144
Capitolele al zecelea şi al unsprezecelea
VII. Mihael şi animalele din abis: Dublul chip al răului . . . 173
Capitolele al doisprezecelea şi al treisprezecelea
VIII. Trâmbiţe şi harfe: Separarea spiritelor 213
Capitolele al paisprezecelea şi al cincisprezecelea
IX. Cupele mâniei: Mânie şi iubire 242
Capitolul al şaisprezecelea

X. Căderea Babilonului 270
Capitolele al şaptesprezecelea şi al optsprezecelea
XI. Călăreţul alb şi cei o mie de ani 294
Capitolele al nouăsprezecelea şi al douăzecelea
XII. Ierusalimul ceresc 317
Capitolele al douăzeci şi unulea şi al douăzeci şi doilea
Note 366
Anexe
Damasc şi Patmos 339
Despre era ioaneică 353
Mirabila Viziune. Despre vedenii şi despre revelaţii (Sorin R. Ţigăreanu) 371

ei. Oamenii cred că sunt de capul lor şi că în cercul lor pot făptui lucruri pentru care găsesc tot felul de explicaţii. În realitate, de multă vreme, în arena evenimentelor pământeşti se amestecă forţe şi entităţi provenind din alte sfere şi care acţionează aici ca persoane active.

Mulţi au început totuşi să simtă că cele ce se petrec astăzi nu mai pot fi înţelese cu noţiunile pe care oamenii şi le formează *în faţa* cortinei. Printre oamenii moderni deveniţi apatrizi din punct de vedere religios trece un mare dor, fie el chiar confuz. Celui ce caută în sens religios nu-i poate fi de prea mult folos dacă atenţia îi este simplist îndreptată spre ceea ce s-a petrecut acum 2000 de ani. El trebuie să aibă un acces nemijlocit, prin trăire directă, şi să vină în atingere cu forţe spirituale care sunt *astăzi* active. Goethe îl face pe Faustul său – care se întoarce acasă de la plimbarea de Paşte şi se aşază în camera sa de lucru pentru a traduce Evanghelia după Ioan – să exprime această năzuinţă: „Învăţăm să preţuim suprapământescul. Tânjim după revelaţie." Azi, sub fulgerele acelei furtuni cereşti a unor destine cu adevărat apocaliptice, am putea să parafrazăm cuvintele care la Goethe mai au un caracter idilic şi neangajat: „Învăţăm să trăim suprasensibilul pe propria-ne piele; suntem orientaţi de către această experienţă spre revelaţie. Nu mai putem face nici măcar un singur pas înainte fără un nou izvor al revelaţiei." Poate oare cărticica de la sfârşitul Noului Testament, de la care provine cuvântul „apocaliptic", să indice drumurile pentru împlinirea acestui dor şi a acestei nevoi?

Revelaţia lui Ioan are o reputaţie ciudată. Mulţi oameni cred, atunci când e vorba despre ea, că simt aici un anumit iz sectar. Ei nu bănuiesc nimic altceva decât fantastic şi superstiţie din vremi de mult trecute. Într-adevăr, materialismul multor secte a folosit Apocalipsa spre a o pune în slujba a tot felul de egoisme religioase mari şi mici.

Pe de altă parte, problematica în faţa căreia suntem puşi prin destinele apocaliptice ale zilelor noastre este rezultatul unor dezvoltări ultramoderne. Uimitoarele progrese recente ale gândirii organizatorice, ştiinţifice şi tehnice, ameţitoarele descoperiri şi

invenţii ale spiritului uman, care au făcut, de pildă, să se coacă aşa-numita cercetare atomică şi munca cu energia atomică, toate acestea au scos la iveală problemele şi misiunile aproape de nerezolvat cu care trebuie să se confrunte azi omenirea şi cărora trebuie să le găsească o rezolvare. Cum am putea noi dobândi lumină pentru problematica modernă dintr-o carte atât de demodată?

Şi totuşi nu degeaba stă Revelaţia lui Ioan la sfârşitul Bibliei. Nu degeaba depăşeşte ea în modul cel mai grandios planul pe care se situau Evangheliile. Pentru a răzbate până la ea trebuie să fi trecut deja prin Evanghelii, prin Faptele Apostolilor, prin Epistolele lui Pavel. Căci această carte stă la vârful, la nivelul cel mai înalt al Noului Testament. Corect înţeleasă, ea este scrierea sfântă a unui creştinism evoluat. Ea poate să fie şi va fi cartea de căpătâi a unui creştinism modern, potrivit cu timpul său şi care redevine apoi apocaliptic. Că Apocalipsa nu este pusă încă în valoare spre a da un răspuns problemelor de azi, este urmarea faptului că însuşi creştinismul, în forma lui bisericească, a rămas mult în urma vremii, aşa cum omul însuşi n-a izbutit să fie în pas cu această roată care se rostogoleşte furtunos a descoperirilor şi invenţiilor. Tehnica s-a dezvoltat şi a făcut să apară problemele moderne. Omul a rămas neevoluat, iar creştinismul la fel. Creştinismul nu şi-a găsit o metamorfoză mai departe, în sus, care să izvorască din sfera Evangheliilor şi să-l ducă dincolo de ele. Dacă ar fi găsit această cale spre metamorfoză, n-am mai sta atât de perplecşi şi fără de idei în faţa destinelor actuale. Dacă creştinismul ar fi ajuns până la Apocalipsă, epoca noastră ar putea liniştită să devină apocaliptică din ce în ce mai mult, şi atunci oamenii ar avea într-un grad cu mult mai înalt posibilitatea de a interveni prin cunoaştere şi forţă în angrenajul acestei maşini care se rostogoleşte vertiginos în jos şi care este civilizaţia modernă.

Creştinătatea n-a făcut deloc pasul de la Vechiul la Noul Testament. Corect înţeles, creştinismul este religia cerului deschis, adică religia unei omeniri din faţa căreia s-a ridicat cortina ce desparte lumea pământesc-sensibilă de sfera suprapământescului.

În raport cu această religie, felul de a-l adora pe Dumnezeu propriu Vechiului Testament este religia cerului închis. Simbolul central al evlaviei paleotestamentare este cortina, perdeaua din faţa Sfintei Sfintelor din templul lui Solomon. Ca un perete despărţitor intangibil şi inviolabil, această perdea condamna orice strădanie a omului de a ajunge la o percepere a suprasensibilului. Îi impunea ideea că dumnezeiescul trăieşte într-o lume de care nu-i este îngăduit să se apropie pentru a o cunoaşte.

Omenirea n-a trăit întotdeauna în faţa perdelei lăsate. Cu cât ne adâncim în vremurile trecute ale istoriei, cu atât ne înconjoară mai viu lumea vechii clarvederi. Întâlnim, în acele vremuri, o omenire care nu-şi ţinea cugetul încă atât de clar orientat spre lumea percepţiilor pământeşti. O lume care putea pătrunde cu privirile, încă infantil-visătoare, în lumea sferelor îngereşti şi a celorlalte entităţi suprasensibile, precum şi în adâncurile sferei existenţei pământeşti.

O dată însă omenirea trebuia să părăsească acest tărâm al apropierii divine spre a deveni majoră în dezvoltarea libertăţii individuale. Contemplarea instinctivă a lumii spirituale a trebuit să se stingă în favoarea perceperii limpezi a celor pământeşti şi a unei foarte limpezi stări de veghe. De asemenea, ca să dobândească anumite facultăţi, omul a trebuit să se concentreze din ce în ce mai exclusiv asupra pământescului, şi în cele din urmă să trăiască ca şi când n-ar exista niciun cer. Conducerea acestei evoluţii a fost una din misiunile curentului reprezentat de Vechiul Testament, curent care a pus temelii – prin acest simbol al perdelei din templu – sentimentului conform căruia între om şi Dumnezeu există o depărtare de netrecut, o depărtare care inspiră omului spaimă.

În ceasul Golgotei, principiul acesta al şederii în faţa cortinei lăsate îşi pierde valabilitatea şi forţa. Sfâşierea perdelei din templu a fost ca un semn simbolic-divin. A trecut vremea în care omul era alungat din zona apropiată Divinităţii, unde ar fi început să devină posibilă cunoaşterea acesteia. De acum înainte, el, care odinioară a trebuit să păşească din lumea vechii clarvederi, poate să găsească în vremurile lipsite de clarvedere începuturile unui nou

vizionarism. Incomensurabila bunătate a Providenţei a constat în aceea că, în momentele hotărâtoare ale dezvoltării omenirii, cerul a venit în întâmpinarea acestei omeniri care stătea în faţa perdelei. Iar cea mai mare manifestare a iubirii divine care voia să se adapteze unei omeniri ce-şi pierduse puterea de a vedea sfera spirituală a fost faptul că o supremă fiinţă dumnezeiască s-a îmbrăcat în corporalitate pământească şi a luat asupră-şi tot destinul omenesc-pământesc. De acum înainte însă putea şi trebuia să se aprindă scânteia şi focul noii clarvederi, prin alipirea sufletului la Moartea şi Învierea lui Christos. Primul Eveniment christic care s-a petrecut pe planul vizibilităţii fizice a sădit în inimile ce i s-au deschis sămânţa forţei prin care omenirea devine părtaşă celui de-al doilea Eveniment christic: adică Misteriul revenirii lui Christos, care se manifestă strălucitor şi din ce în ce mai puternic în planul suprasensibil. Primele mari lumini ale noii revelaţii, ale viitorului christic, viitor care presupune o nouă conştienţă şi totodată o formează, licăresc deja în perioada originară a creştinismului. Damasc şi Patmos sunt momentele de iluminare în care în faţa omenirii se iveşte principiul perdelei sfâşiate.

Deocamdată, în cei 2 000 de ani de evoluţie creştină, principiul perdelei lăsate a devenit tot mai puternic. Omenirea a pierdut din ce în ce mai mult organele pentru perceperea suprasensibilului şi s-a prăbuşit în cele mai cumplite extreme ale materialismului. Când va interveni forţa creştinismului ca religie a cortinei ridicate în relaţiile mondiale haotizate de către materialism? Până în 1910–1914 nu era atât de funest să rămâi înfipt în solul Vechiului Testament şi să continui a vorbi despre prăpastia de netrecut dintre Dumnezeu şi om. După aceea însă oceanul s-a revărsat peste ţărmuri. Din cealaltă parte se năpustiră, prin perdeaua sfâşiată, valurile spumegânde ale lumii suprasensibile. Multora li se poate părea un paradox dacă spunem despre raporturile cosmice actuale: Astăzi trăim sub un cer deschis. Omului i-ar veni mai la îndemână să înţeleagă că trăim mai degrabă în faţa şi în interiorul unui iad deschis. Dar aceste două lucruri se întâlnesc. Extremele se ating. Hăurile infernale ale lumii de jos au spart acoperişul care